

www.strik.rs

www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA

Carmen Maria Machado
Her Body and Other Parties: Stories

UREDNIKA

Ljubica Pupezin

© 2017 by Carmen Maria Machado

© 2020, ŠTRIK, za srpski jezik

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige
ne sme se umnožavati ni u kom obliku bez prethodne
dozvole izdavača ili vlasnika izdavačkih prava.

KARMEN MARIJA MAČADO

Njeno telo i druge žurke

· PRIČE ·

PREVELA S ENGLSKOG

Mila Gavrilović

Beograd, 2020.

Za mog dedu
Rejnalda Pilara Maçada Gorina,
quien me contó mis primeros cuentos,
y sigue siendo mi favorito
i za
Val
okrenula sam se
i bila si tu

Bog je morao ženu učiniti smrtonosnom
kad je od muškaraca načinio monstrume.

Elizabet Hjuer

Moje telo je ukleta
kuća, u kojoj se gubim.
Nema vrata, ali ima noževе
i stotinu prozora.

Džeki Džermejn

Sadržaj

<i>Muževljevi šav</i>	13
<i>Inventar</i>	47
<i>Majke</i>	59
<i>Posebno gadno</i>	81
<i>Prave žene imaju telo</i>	149
<i>Osam zalogaja</i>	177
<i>Rezidentkinja</i>	201
<i>Nepodnošljiva na žurkama</i>	263
<i>Beleška o prevoditeljki</i>	293

Muževljev šav

(Ako čitaš ovu priču naglas, molim te, koristi sledeće glasove:

JA: kao dete – piskav, običan; kao žena – isti takav

DEČAK KOJI ĆE IZRASTI U MUŠKARCA I POSTATI MOJ MUŽ: grub
kad reši da istera svoje

MOJ OTAC: dobroćudan, gromak; kao glas tvog oca ili kao
glas čoveka za kog ti je žao što ti nije otac

MOJ SIN: kao dete – nežan, blago šušlav; kao muškarac –
isti kao muževljev

OSTALE ŽENE: isti kao moj)

Odmah mi je jasno da ga želim, dok njemu još nije jasno. To se ne radi tako, ali upravo ću tako uraditi. S roditeljima sam na proslavi kod komšija, imam sedamnaest godina. Stojim u kuhinji s njihovom ćerkom, tinejdžerkom, ispijam pola čaše belog vina. Moj otac ništa ne primećuje. Sve se razmazuje, kao sveže ulje na platnu.

Dečak mi je okrenut leđima. Vidim njegove vratne mišiće i ramena, vidim da se oseća nelagodno u košulji sa za-

kopčanom kragnom, kao radnik koji se udesio za igranku, i odmah ovlažim. Nisam očajnica. Lepa sam. Imam lepe usne. Imam jedre grudi koje mi nevino i u isto vreme perverzno vire iz haljine. Dobra sam devojka, iz dobre kuće. Ali on je, izgleda, malo neodlučan, kako to već muškarci umeju da budu, a ja bih baš rado. A čini mi se da bi i on.

Čula sam svojevremeno priču o devojci koja je od svog ljubavnika tražila nešto toliko ogavno da ju je zbog toga tužio njenim roditeljima, a oni su je odveli na psihijatriju. Ne znam kakvu mu je to perverziju zatražila, a žarko bih želela da saznam. Šta je to što želiš toliko silno da te zbog toga izoluju i hospitalizuju?

Dečak me napokon primećuje. Sladak je, zbunjen. Kaže mi „ćao”. Pita me kako se zovem.

Oduvek sam želela da izaberem pravi trenutak, i ovo je trenutak koji biram.

Na verandi ga poljubim. Uzvrća mi, isprva nežno, zatim grublje, čak mi razdvaja usne jezikom, što me je iznenadilo, a kako se čini – i njega je. U mraku, u krevetu, ispod teškog jorgana, zamišljala sam razne stvari, ali ovo nisam nikada: jauknem. Kad je ustuknuo, izgledao je zapanjeno. Oči su mu šetale nekoliko sekundi pre nego što su se zaustavile na mom vratu.

– Šta je to? – pita.

– Šta, ovo? – dodirnem traku na vratu. – To je moja traka. – Prelazim prstima po njenoj zelenoj, glatkoj površini

sve do mašne čvrsto uvezane spreda. On bi da je dodirne, ja ga uhvatim za ruku i sklonim je.

– Ne smeš da je diraš – kažem. – Ne dozvoljavam ti da je diraš.

Pre nego što smo ušli u kuću, upitao me je da li ćemo se ponovo videti. Rekla sam da bi mi bilo drago. Te noći, pre nego što sam zaspala, ponovo sam maštala o njemu, o tome kako mi njegov jezik razdvaja usne, mazila sam se, zamišljala ga pored sebe, prisećala se njegovih mišića i požude, i odmah sam znala da ćemo se venčati.

*

I venčavamo se. To jest, venčaćemo se. Ali pre toga me vozi u svom autu, po mraku, do jezera s muljevitom obalom, kojoj je teško prići. Ljubi me i hvata za sisu, a bradavicu mi uvrće između prstiju. Nisam sigurna šta namerala da uradi sve dok to ne uradi. Tvrd je, vreo, suv, miriše na hleb, i kad mi ga nabija, vrištim i držim ga grčevito kao utopljenik. Prilepio se za mene i gura, gura, gura, a pred kraj ga vadi i svršava, sav klizav od moje krvi. Oduševljavaju me i uzbuđuju njegovi pokreti, potreba da zadovolji požudu i glasni uzvici olakšanja. Nakon toga on klone na sedište, a ja slušam zvuke jezera: gnjurci i cvrčci i nešto što zvuči kao bendžo. S vode dopire vetar i hladi mi uzavrelo telo.

Ne znam šta treba da radim. Osećam da mi međunožje pulsira. Boli me, ali pretpostavljam da može biti prijatno. Dodirujem se i znam da odnekud iz dubine navire užitak.

On diše sve usporenije, primećujem da me posmatra. Koža mi se presijava na mesečini koja ulazi kroz prozor. Viđevši da me gleda, shvatam da mogu uhvatiti taj užitak kao što se vrhovima prstiju hvata sam kraj vrpce balona koji umalo nije odleteo. Uvijam se, stenjem i dolazim do vrhunca polako i ritmično, dok neprestano grizem jezik.

– Hoću još – kaže, ali ne diže se da bi išta preduzeo. Gleda kroz prozor, gledam i ja. *Svašta može izroniti iz ove tame*, pomislim. Čovek s kukom umesto šake. Duh auto-stopera koji večno prolazi istim putem. Starica koju su deca prizvala mantrom ispred njenog ogledala. Svi dobro znaju te priče – tačnije, svi ih pričaju čak i ako ih ne znaju – ali niko ne veruje u njih.

Gleda u vodu, pa u mene.

– Pričaj mi o svojoj traci – kaže.

– Nema tu šta da se priča. To je naprosto moja traka.

– Smem li da je dodirnem?

– Ne.

– Hoću da je dodirnem – kaže. Lagano pomera prste, a ja stiskam noge i uspravljam se.

– Ne.

Nešto izranja iz jezera, pravi krug iznad vode i zvučno sleće na obalu. On se okreće da vidi šta se to čuje.

– Riba – kaže.

– Jednom ću ti ispričati sve o jezeru i stvorenjima koja u njemu žive – uzvraćam.

Osmehuje mi se, češka bradu. Razmazuje malo moje krvi po koži, ali ne primećuje, a ja mu ništa ne govorim.

– Biće mi drago da čujem – uzvraća.

– Odvezi me kući – kažem. A on, kao pravi džentlmen, radi šta od njega tražim.

Uveče se zapiram. Svilenkasta sapunica među mojim nogama poprima boju i miris rđe, a ja sam novija nego što ću ikad biti.

Mojim roditeljima se veoma dopao. Divan mladić, kažu. Biće dobar čovek. Pitaju ga šta radi, čime se bavi, šta rade njegovi. Rukuje se snažno s mojim ocem, mami deli komplimente zbog kojih se ona zarumeni i kikoće kao šiparica. Dolazi kod nas dvaput nedeljno, nekad i triput. Majka ga poziva na večeru; dok jedemo, zarivam mu nokte u butinu. Kad je sladoled u činiji počeo da se topi, kažem roditeljima da ćemo nas dvoje malo prošetati niz ulicu. Odlazimo u noć, držeći se ljupko za ruke sve dok im se ne izgubimo iz vida. Onda ga odvlačim u šumicu, i čim smo našli parče čiste zemlje, svlačim hulahopke i nameštam mu se četvoronoške.

Naslušala sam se raznoraznih priča o devojkama poput mene i nije me briga ako postanem glavna junakinja neke nove priče. Čujem kako otkopčava metalnu šnalu na kaišu i šum pantalona dok padaju na zemlju, osećam kako se, poluukrućen, trlja o mene. „Molim te, nemoj da me draškaš”, preklinjem ga, i on mi udovoljava. Stenjem, nabijam se na njega, i tucamo se na toj čistini, a krici mog uživanja i krici njegove sreće mešaju se i razlivaju u tami. Učimo, i on i ja.

Postoje dva pravila: ne sme da svrši u mene i ne sme da dira moju zelenu traku. Ejakulira na zemlju, kap-kap-ka-

